nähha olli. Kallamehhed otsisid ka teised surnokehhad ja ka sedda rahha ülles ja wiisid köik ühhe lähhema kirrikoöppetaja jure, Soomemaale, kes neid ausaste ja ühhe halleda haua könnepiddamisega mahhamattis ja kirriko koggodusega nende eest palwed teggi. Surem jaggo sest rahhast, sai köik waestele ärrajaggatud ja wähhema jaoga östis öppetaja sedda kiwwisaart nende önnetumate mällestuseks, kallapüüdjatele ärra priiks.

Nüüd püab iggaüks, kes agga tahhab, seal saare peal ilma mingisugguse maksuta, kallo.

Kül önnetus meil teadmata,
Ta tulleb ilma oot'mata;
Kas olled maa ehk merre peal,
On ükskõik, kuidas juhtub seal.
Sepärrast olle walmis sa,
Kui tulleb surm sind kutsuma,
Et wõid siis julgest lahkuda
Ja taewa rõmu lota ka.

Jutto jätkud.

„Mõtle ommeti, Hans, kui targad mõnned peawad ollema," ütles Peter omma naabrile; — „nemmad teawad päewa ja kuu-warjutamist jubba kaugele ette ärra üttelda!" — „Oh, mis tarkus se siis on?" wastas Hans; — „nemmad loewad sedda jo Kalendrist."

Üks koolmeister ütles omma koolipoisi wasto: „Kule Mart, kui so issa siggu tappab, siis ärgo unnustago ta mitte ka mind ärra!" —

Ühhes maeas juhtus kord, et emmal ja tütrel korraga noort suggu juhtus ollema, kus selle esimese ruttuga möllemad wääksud ühte kätki said wisatud; sest kegi ei teadnud üttelda, kumb onnu ja kumbas õe-poeg piddi ollema.
